

privat virksomhed. Kun i disse tilfælde vil det være relevant med en ankenævnssordning. I øvrigt skal man være opmærksom på, at nedlæggelse af Registerrådet - som foreslået af mindretallet - vil indebære, at det ikke længere vil være muligt at få Registerrådets vurdering af en sag, hvori sekretariatet har afgivet en uforbindende udtalelse.

Hertil kommer, at Registertilsynet er undergivet sædvanlig kontrol af Folketingets Ombudsmand, og tilsynets afgørelser kan efterprøves af domstolene. Domstolsprøvelse finder i praksis sted enten i forbindelse med anerkendelsessøgsmål rettet mod Registertilsynet (er sket 2 gange; Registertilsynet blev frifundet i begge sager), eller i forbindelse med straffesager mod private, hvor Registertilsynet har indgivet politianmeldelse for manglende efterlevelse af et påbud, men hvor tiltalte bestrider lovligheden af tilsynets påbud.

Etablering af en ankeinstans i forhold til tilsynsmyndigheden - med de deraf følgende muligheder for underkendelse af tilsynets afgørelser - vil endvidere svække tilsynsmyndighedens position. Risikoen for at blive underkendt af ankenævnet vil f.eks. gøre det vanskeligere for tilsynsmyndigheden at rådgive offentlige myndigheder og private virksomheder, der forud for iværksættelse af en behandling af personoplysninger ønsker tilsynets vurdering af lovligheden.

Hvis det nuværende Registerråd erstattes af en ankeinstans, således som udvalgets mindretal foreslår, vil det også betyde, at tilsynsmyndighedens vejledende udtalelser i form af høringsvar og lignende, som ikke vil kunne indbringes for et ankenævn, ikke længere vil blive tillagt den samme vægt som nu, hvor Registerrådet står bag udtalelserne.

Hvis man opretholder et Registerråd og samtidig indfører et ankenævn, må det derimod befrygtes, at det ikke vil være muligt at udpege et råd med den nuværende sammensætning og kompetence og med den deraf følgende autoritet, hvis rådets afgørelser skal kunne påklages til og underkendes af en ankeinstans.

Direktivet understreger, at oprettelsen af uafhængige tilsynsmyndigheder med vidtgående beføjelser har afgørende betydning for beskyttelsen af personoplysninger. Det fremgår direkte af direktivets artikel 28, stk. 1 og 3, at tilsynsmyndigheden skal udøve sine funktioner i fuld uafhængighed, og at afgørelser truffet af tilsynsmyndigheden, som går en involveret part imod, kan indbringes for en retsinstans. Disse krav lever den nuværende ordning fuldt ud op til.

Flertallet peger samtidig på, at spørgsmålet om tilsynets organisation bør ses i sammenhæng med, ud fra

hvilke overordnede synspunkter tilsynsvirksomheden bør tilrettelægges, udøves og prioriteres. Den ekspertise, sekretariatet og rådet bør være i besiddelse af, bør i øvrigt afspejle disse grundlæggende synspunkter.

Det er i den forbindelse flertallets opfattelse, at tilsynsmyndigheden i første række bør tage sigte på at kunne udøve sin virksomhed gennem generelle retningslinier og ved en serviceorienteret rådgivning og vejledning frem for en regulering primært koncentreret om afgørelse af enkeltsager i et traditionelt rekursystem. Tilsynet skal dog naturligvis under alle omstændigheder også behandle de enkeltsager i form af klager og andre konkrete henvendelser, som tilsynet modtager fra enkeltpersoner og virksomheder.

Også en række forhold af mere praktisk karakter taler efter flertallets opfattelse med betydelig styrke imod en ankenævnssordning:

Ankenævnet vil i praksis få meget vanskeligt ved at opnå den fornødne faglige indsigt i og overblik over retsområdet og praksis. Dette skyldes dels, at antallet af sager, der vil blive indbragt for nævnet, under alle omstændigheder må forventes at blive forholdsvis beskedent, dels at der kun vil blive tale om bestemte typer af sager. Det skal herved også fremhæves, at lovgivningen om persondatabeskyttelse er et kompliceret retsområde, som er under betydelig påvirkning af den løbende teknologiske udvikling. Dette stiller store krav til tilsynsmyndigheden, og et i forhold til tilsynsmyndigheden uafhængigt ankenævn vil i praksis næppe - eller i hvert fald kun under brug af uforholdsmæssigt store ressourcer - kunne leve op hertil.

Endelig vil en ankenævnssordning være omkostningskrævende. Her tænkes ikke alene på de - ikke uvæsentlige - udgifter, der vil være direkte forbundet med etablering og drift af ankenævnet, men også på de indirekte omkostninger, som vil være en konsekvens af en klagesagsbehandling. Forholdet er det, at behandlingen af en klage ikke alene vil involvere den klagende part og ankenævnet. Også tilsynsmyndigheden og, afhængigt af sagens karakter, sagens andre parter må således forventes i større eller mindre omfang at skulle tage del i sagens forberedelse og forelæggelse for ankenævnet med deraf følgende ressourceforbrug.

Et *mindretal* (5 medlemmer) finder, at de nuværende regler for tilsynsmyndighedens organisation ikke i tilstrækkelig grad frembyder de retssikkerhedsgarantier, som bør gælde for uafhængige forvaltningsmyndigheder.

Mindretallet bygger dette på følgende betragtninger: